

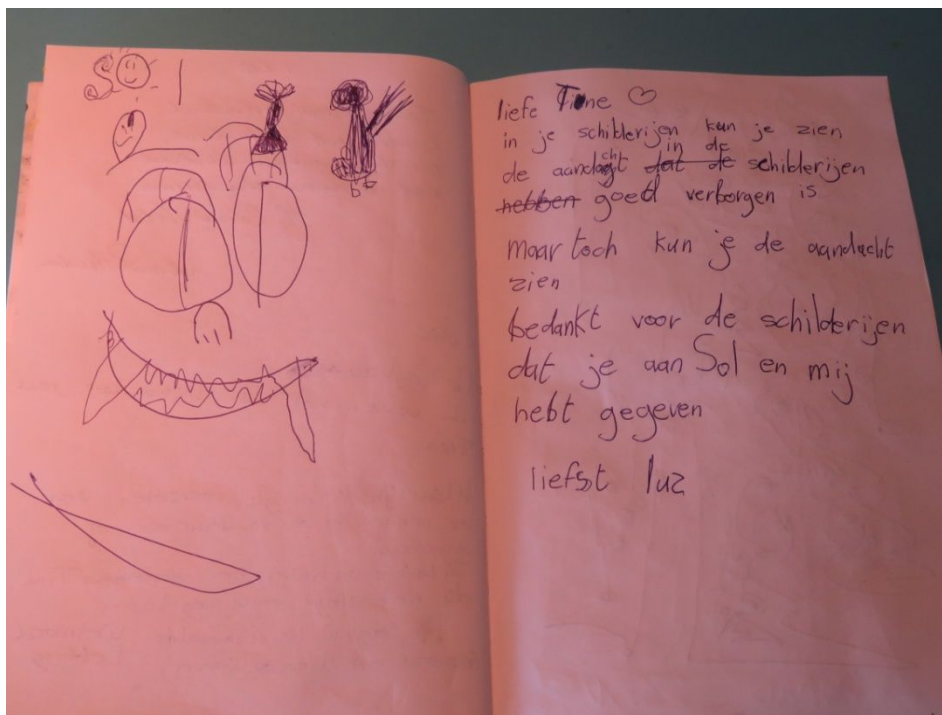
Playing the Game of Life – Het Spel van het Leven Spelen

Playing the Game of Life

Luz as an actress

**Luz is here and brings me the energy I love and need to keep going
She is almost 12, she can dance, she can write, draw, act, perform like an acrobat
She plays the piano, makes films, she speaks fluently two or three languages
But according to her teachers she is not ready for high school
Too young, too playful. What is this about?
Too young for what? To learn by head, to learn in a scientific way
instead of by playing her creative self?
Is it about Feminine Power that is not valued in society?
When I had her age I also was considered too young for high school
I had to spend a year in grade 7 all by myself. I remember
being so bored just sitting there not learning anything
But for Luz it is a different matter. Luz is at a great school
where creativity is highly valued. My fear that she will lose her creativity
because she will learn how to be perfect and avoid mistakes
has in her case no ground. It is just the opposite.
What her teachers want is to make a creative girl like Luz aware
Of what she is capable to do already, she is a star...
Even though society is still not taking her kind of talents seriously
When compared to scientific minds that are hopeful for the economy
She is a supersensitive and vulnerable star that can bring
The world lots of happiness although not in terms of money**

When she came to my exposition in the MLB gallery

**It won't be easy for her to play her part in a World
Dominated by judgements and critics, always in competition
And I realize I am projecting my own youth on her
Maybe the world did change. Maybe there is respect for the Power of Arts
But when I look at me at my age, I see that for me it still is not easy
To take myself and the creative work I am doing seriously
Of course I do IT, day in day out
But do I think I can be seen in what I want to offer?
No, I don't. I don't for I do know that I can't be seen
By people who do not take the time to look and hear and read
That is why I keep working, one never knows
There might be people who do recognize me
Only when I give me and them and you the chance
For example by creating this magazine
There is a possibility I can connect with you or with them
In other words by playing the game of life
By living the roles that come on our paths as good as possible
We can develop and grow and feel how glorious life is
When you and I decide that we are part of the Creation with a Capital C
Every day the World is waiting for us
Every day we have a chance to play and enjoy
the game we are part of
What can be more exciting? I would not know.
This is it, let's not hesitate, we are boss in our own lives
Like without a shadow of a doubt Luz will discover
And of course she also has to play the role of a student
With a mind that needs nourishment
And so the stories and life go on and on and on**

Inhoud – Content.

*Summertime and the living is easy
I love to sit and write while being part of society as a whole
Irize Loots, Flory Oerlemans-Pels, Will Kellermann and I
Reflected on what it means to play our roles in life
And realize we are part of this Big Play on the Stage of Life
We sincerely hope you enjoy the adventures we are sharing with you
Tine van Wijk*

1. What is Playing? *Irize Loots - E*
2. Control - *E*
3. Het Spel via een Smartphone meespelen - *N*
4. Pijn verbindt *Het Spel van de Liefde Spelen E + N*
5. Acceptatie & Begrip & Inzicht *Flory Oerlemans-Pels - N*
5. Acceptance & Understanding & Insight – *E*
6. The Sabbath – *How can I connect? A Synchronicity - E*
7. On the Cemetery – *Visiting the Family - E*
8. Collective - *E*
9. *Will Kellermann: Gedichten bij Silkcolors© - N*
10. Het Strand – *Picknick met Luz Meijer - N*
11. Companion - *E*
12. Hoe kom ik uit de Machtsstrijd? - *N*
13. Een hete dag op Landgoed Frankendael - *N*
14. Culture – *E*
15. Lieve Sofia voor mij Toffee – *N*
16. A Star is Born – *N & E*
17. The Souvenir – *E*
18. Whitney Houston – *E*
19. Contract – *E*
20. Je stierf ook op een maandag – *N*
21. Vrouwenpower - *N*

1. What is playing? – *Irize Loots*

I don't remember...

What was playing again?

What was the game of laughter about all and nothing?

What was the moment of sheer, childlike joy?

What would be considered play? – playfulness?

What is it like to feel playful? – enchantment with life?

Enchantment and playfulness is Life... as if it shows itself for the first time.

How do I play if I do, and when I do, now as an adult?

It seems my life is serious and full of responsibilities. It seems there is no room for play.

It seems I am living day in and day out with all I “have to do” as opposed to what I

“enjoy doing”. At least, *at present* it seems that way, because I feel as if my life has

become pretty serious, and I don't know

where to look for that sheer joyful play I once knew.

Therefore, I sit down to meditate for a moment.

Playing with children is what I have done for ten years while teaching them piano lessons, and while teaching them I was taught how to play and be playful again. I think the lessons I gave were meant for me, rather than for them.

Yes, they learnt the piano alphabet, they learnt about rhythm, to appreciate music, and they learnt to play little songs, and be the one behind the sounds an instrument can produce.

Yes, I did that. I gave them that.

I did that with full conviction that it was my life calling to convey the messages I received when I was a child who wanted little to nothing else but to play the piano.

Yes, I also got attention through my musicality, and by learning to play well.

I was a dedicated child at that. I took the learning so seriously.

Was I, serious as I tend to be, going to be able to teach children how to play or how to be serious about piano? I think I did both. Possibly.

But it has been years. I started giving lessons about ten years ago. I gave lessons to 23 children over those years. As time went by, at some point I had 18 students at the same time. I have also had periods of only 7 piano children, only 5, and now since the summer of 2020 I only have *ONE* piano student left.

One... What does that mean? One.

Does it mean that only one of all those children was convinced through taking piano lessons with me that piano is a wonderful instrument to play?

Probably - if ONE is all I have left after all the years of input, excitement, dedication, teaching, playing, organizing, conveying my messages around piano as an instrument, arranging performances for parents to enjoy (which I enjoyed most as teacher to do).

What was it that had me in its hold for ten years? How did I end up being a piano teacher when I never chose that as a profession?

My father wanted me to study piano after school, and to perhaps become a piano teacher after that. Is that why I reached for the piano books shortly after I turned 40, and before I turned 50? (A period that some may call a mid-life crisis...) How did I end up doing this piano-teaching hobby after years of not even thinking about it at all?

I did many other things after my own years of school-plus-piano-lessons. After school I did not want to know about piano anymore. I wanted to *play*, but wanted no more lessons or difficult pieces to study, or to spend my days behind the piano to practice. I wanted none of all that seriousness!

Truth is, while I was a child and teenager I felt as if I was swallowed by all the practicing, and my whole childhood somehow also disappeared when age seven, I started

with lessons, and as teen it became the hiding place when I found myself behind the piano for many hours each day.

No one noticed how it swallowed me, except myself.

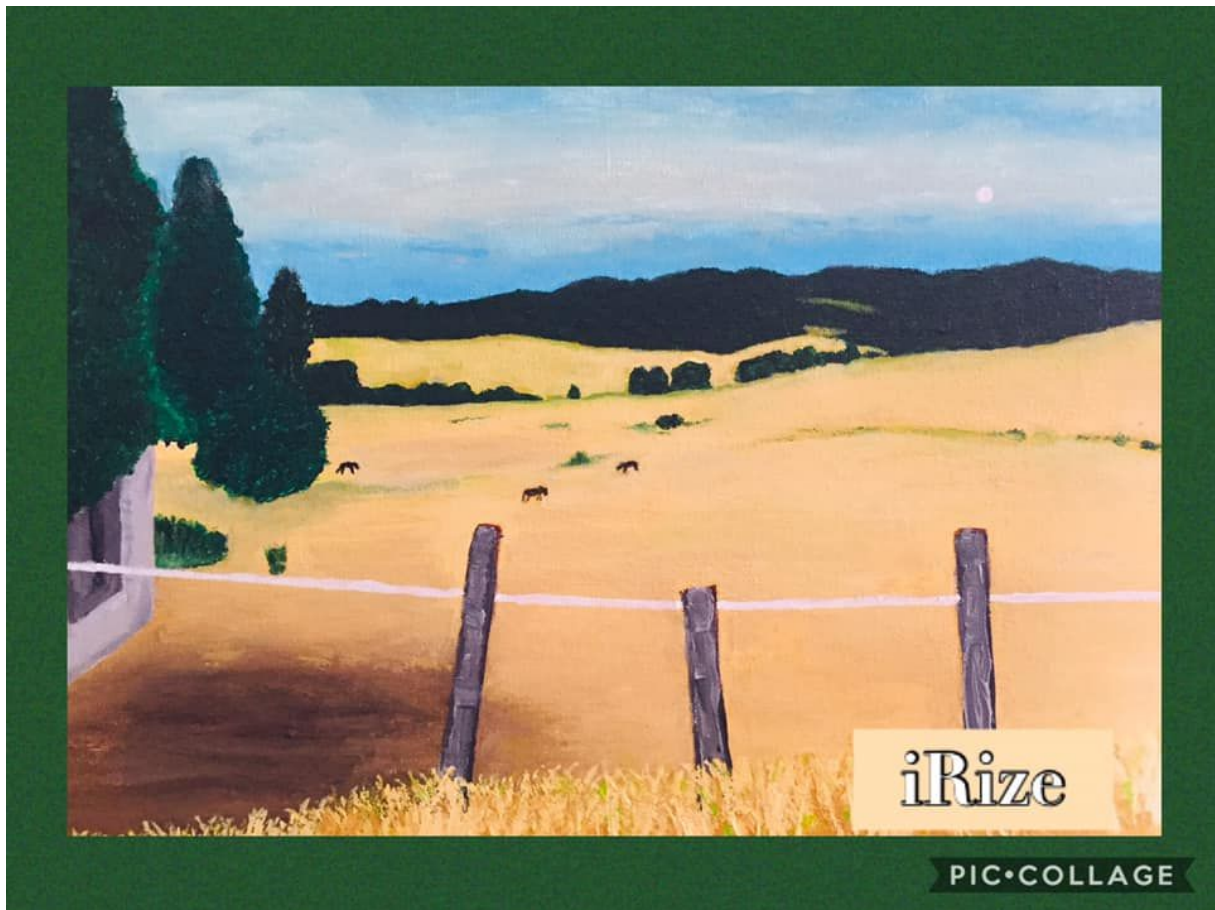
Sometimes I have a recurring nightmare about piano exams, which unfortunately was part of taking serious piano lessons in South-Africa. It was *serious* business.

We had to do University exams while we were students – and I too had to do that for piano to prove my talent, year in and year out. I had to practice very hard to pass my exams, and ideally one aimed to get a distinction for your exams – passing with “honours” or “exceptional mastery” or some other magnificent words to describe your excellence.

I also had to take a second instrument to choose music as a school subject, and to pass the last University degree (Grade VIII) for piano – it was compulsory to not only play a second instrument, but to also pass that instrument at University level (Grade V) to receive your Grade VIII-piano grading. I chose violin. I had to, but I also wanted to.

So, I did. I had violin lessons, and of course passed Grade V violin, to enable my Grade VIII-entry exams for piano.

It was serious business! It killed me! While working so hard, somewhere along the line it also swallowed my joy!

To play says that you are *playing*, but it is also what you do when you approach any instrument – you learn to play “it”. I definitely learnt to play it.

But if I played, was it also playful? That is debatable. I enjoyed practicing and to get better. I loved it even. It gave me tremendous joy to play Bach, Händel, Mozart, Debussy and other classic composers pieces well. I enjoyed performing my pieces for my parents and family. I did not however enjoy exams – it was intense and very nerve wrecking. Hence the recurring nightmares, even almost forty years after the fact, whenever I experience stress in my life.

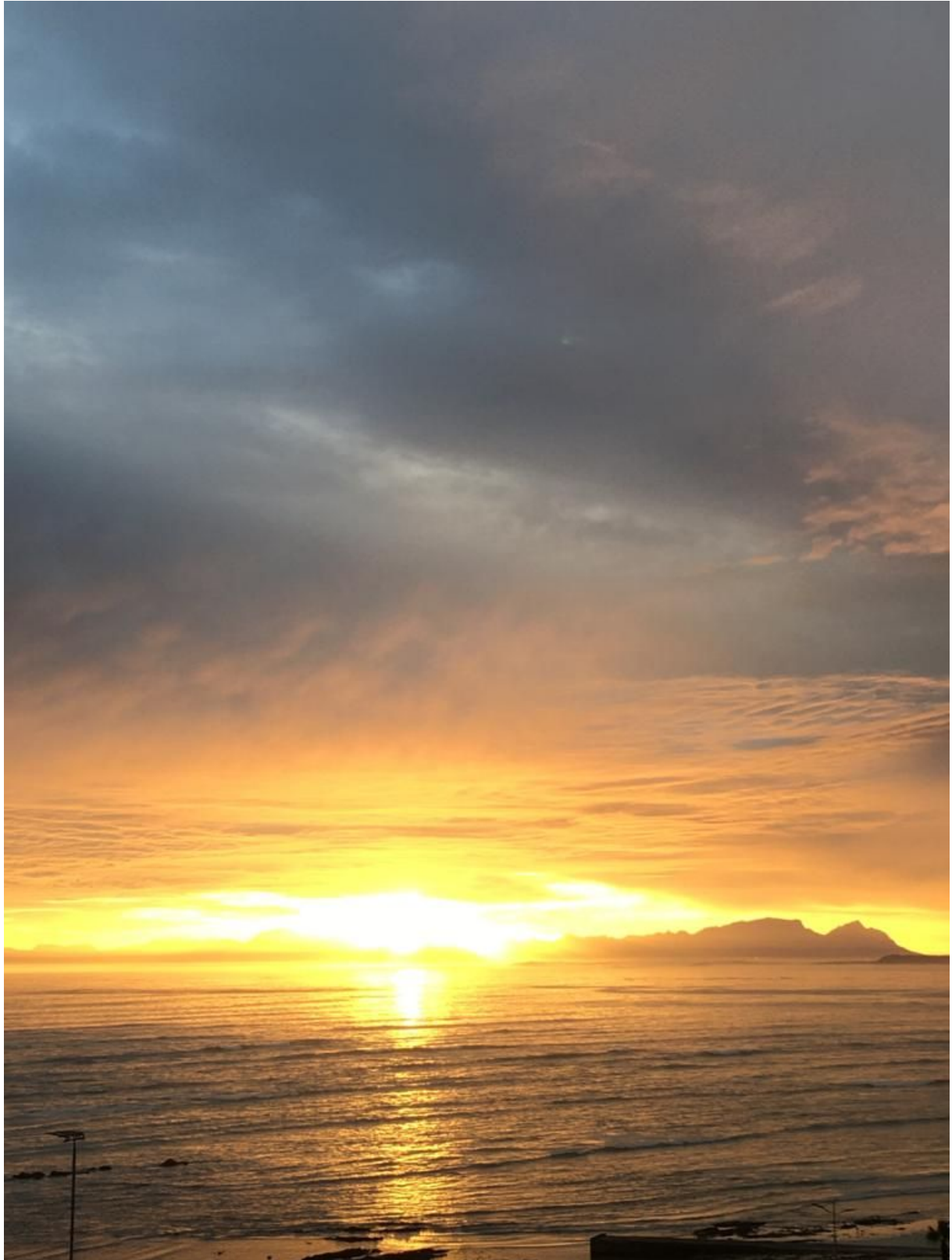
So, you may wonder why this long story above after a moment of meditation. I have to write about it, because I don’t fully understand it.

I don’t understand why I had to also “suffer” as a child and teenager doing piano lessons when it could have been my ultimate joy in life. I was the one that longed to play well after all. Hence I dedicated hours, and days to the instruments I wanted to play.

Yes, I am an expert at working for what I want to achieve in life. Honestly you’d have to trust me on that one... But to achieve it all at age 18 was perhaps a bit too much...

Was it karma? And then... the theme of this piece of writing: What about PLAY?!!

I am an exceptional singer. Do I sing?

Sometimes when I am on holiday, or sometimes when no one is watching, but not often. I sing when I am happy. I used to sing in the choir. I used to sing in a school band. Why don't I sing often anymore now? Am I not happy?

I love dancing. Do I dance?

Sometimes when at parties, or when my husband's bands are performing I dance the whole night. At my 50th birthday that was ALL I wanted to do, and so both bands performed for my birthday, and I danced the whole night. Likewise, at my wedding party (21 years ago), I danced till I dropped, I could not stop. But I don't do it very often... I miss that a lot.

Music is in my feet. Music is in my heart. Music is in my soul.

And what about play with paints and painting? I do that.

After school, I yearned to study Art (instead of Music). Simply because I longed to play, and I felt free to play while drawing, painting, playing on paper.

I still do. In fact that is what I do when my need for play becomes overwhelming amidst the seriousness of life (in general)!

I paint! I paint and paint and paint. I have close to seventy paintings in my house – from moments of play, and sheer joy. I have played richly, wildly, precisely, and had fun – colourfully at that – with some wild and small strokes, on small and big canvasses. It has been life enriching to do.

I never studied Art in the end though (that's a long story for another day). Perhaps it was my saving grace that I never studied Art, and that is why I still do it.

Everything I study can potentially become too serious...

The joke is – that is true if your name is Irize anyway!

What about writing? Is it play? Is it free? Does it have rules and limitations?

It certainly does. Yet, I enjoy writing mostly when I feel the calling to put words on paper.

When there is no sound, is there music?

Music is also no sound, and no words.

And at the same time:

Words can be music.

And... Words can also be empty, restrictive, and limiting. If I allow it.

When I can sing, dance, write or paint the sounds I feel in my heart and soul,

I do it and it becomes play, because it gives me joy.

Only if it remains PLAYFUL. If it becomes a "must", my life has taught me, then I cannot do it freely anymore. Without freedom I become rigid, stagnant, frozen...

Therefore, to warm my heart, and melt my spirit into oceans of joy,

let that be my guiding star, today, and every day:

Embrace playfulness, and enjoy it!

And even if there is only one piano student left, let it be playful.

Perhaps that is the gift in it all – because there is only one student left it is finally possible to have more fun, and play!

2.Control

Sharp snakes go up and down
Or is it one long blue snake with a fat head
Red intrusions that do not seem more than an eye
Or an egg with a split
There is joy, there is play, there is love
Although it seems a closed circuit
On a hopeful green background
I love the blue matching with the green
How about the yellow?
The yellow that is where the Light comes in?
Are they just sparks?
All the same they make the image more complete
Without the sparks I would be looking
At a dull blue snake with mysterious red spots
Could it be the measles?
But now the yellow sparks are there as well
Control comes from a source that nourishes
Instead of restricts
What do we need Control for anyway?
Without the controlling Light there would be darkness
Darkness that is crying out for the Light
Although when the Light comes the darkness is no longer there

3.Op een bank aan de haven *Het spel via de smartphone meespelen...*

Aan de haven op een bank in de schaduw
De zomer is nu echt met ons: 30 graden zonder wind is serieuze koek
De hitte voert de boventoon: hoe haal ik de supermarkt
Zonder in de drukte vast te lopen?

Op een plank varen twee aantrekkelijke vrouwen voorbij
De een peddelt en zegt me gedag, de ander zit, kijk en zegt niks
De bank naast me is weer verlaten
Er zaten drie jongens op. Min of meer de vijand dus als het om het C virus gaat
Hun raakt het niet echt, mij kan het besmetten
Zo zijn we bezig naar elkaar te kijken als zitten we in een split
Een dualiteit. Niet intrappen dus!
Gewoon open blijven voor wat is.
Twee banken op een Goddelijke plek aan de haven van IJburg
Eén met drie jongeren. Eén met één oudere

Nog een overheersende factor in mijn leven is mijn smartphone

Een man in een langzaam varende speedboot zwaait
O ja, herinner ik mij, dat is wat je doet op het water, zwaaien naar elkaar
Ooit toen ik nog getrouwd was genoot ook ik van warme dagen
In een bootje op het water doorbrengen...

Kunstwerk aan de oever van de Amstel voor de Hermitage

**Terug naar de smartphone die ik als het even kan uit mijn gedachten ban
Nadat ik hem in de taxi naar Zaltbommel had laten liggen
Is hij gevonden en als een kostbaar kleinood omhuld met bubbeltjes plastic
in een doosje aangetekend bij me terugbezorgd.
Service van Vervoersbedrijf Juin in Zaltbommel...**

*Er komt een jonge fuut voorbij die oefent met fuut, fuut, fuut zeggen
Ik hoor hem nog steeds in de verte
Er steekt een koel windje op*

**Terug naar de relatie met mijn smartphone
die gedeblokkeerd moest worden
en nu weer voor gebruik geschikt zou moeten zijn
Wellicht is dat zo, maar niet door mij,
Want mijn mobiele netwerk is niet beschikbaar
En ik heb geen geduld en geen idee hoe dat weer beschikbaar
Zou kunnen worden. Het woord geduld is wel de sleutel...
Wat ik wil is kunnen bellen, gebeld worden,
Tekstjes sturen ontvangen en appen. Dat is het.
Al het andere kan op mijn laptop.
Ik wil absoluut niet een mobiel die mijn leven gaat bepalen.
Wel een apparaat dat het leven makkelijker maakt.
Wat ik dus moet doen is strippen.
Alles wat voor mij overbodig is monddood maken.**

*Twee vrouwen in een bootje
 De ene zegt: Hé, Tine, hoe is het?
 Ik antwoord en vraag me af: wie ze is...
 Ze stuurt een berichtje om me uit te nodigen een keer mee te varen
 Spannend, we zullen zien.
 Hoe het ook zij, zit ik hier zonder smartphone
 En blijkt niettemin bereikbaar te zijn*

**Nog steeds op die bank in de schaduw aan de haven
 Met een flesje gekoeld water open ik de Groene Amsterdammer
 En kom terecht in het Essay over Lief en Leed in de aandachtseconomie
 ‘Wat slimme apparaten met ons mens-zijn doen’
 Het maakt me bewust van de gegrondheid van mijn weerstand
 tegen de smartphone.
 Als ik lees hoe schrijver Jan Postma zijn eigen bestaan verbindt
 Aan het Brommend geluid van zijn machine,
 Voel ik de misselijk makende angst in mij omhoog stijgen:**

*‘Het scherm van onze mobiele telefoon biedt houvast en afleiding.
 We staren er voortdurend naar. Waarom eigenlijk?
 Op welk moment is informatieschaarste omgeslagen in aandachtschaarste?’*

*‘Door het gepolijste zwarte gat in mijn hand was voor werken aan mezelf
 geen plaats meer in mijn hoofd.’*

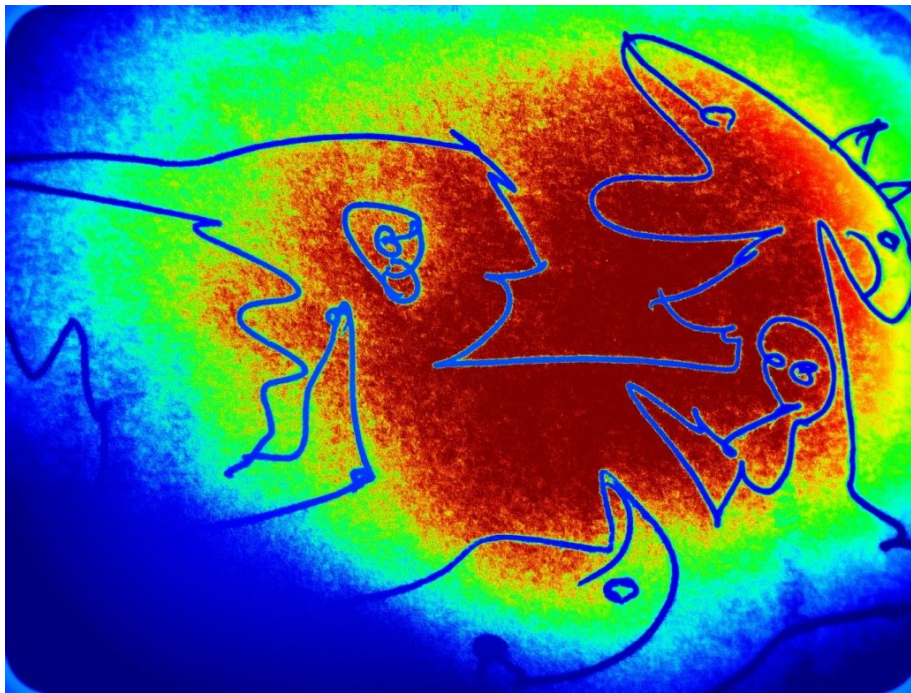
*‘De Machine heeft onze lichamen en onze geest verlamd.
En wat doen wij? Wij aanbidden haar.’*

*‘Het woord ‘vooruitgang’ heeft elke andere betekenis
dan die van vermeerdering verloren.’*

*Hij eindigt met: ‘Kun je een grotere afstand in jezelf tegenkomen dan naar je kind kijken
En naar een scherm verlangen? Ik weiger mezelf schuldig te voelen:
Dat verlangen is daar geplant en die daad is onvergeeflijk. Je kunt, denk ik,
heel veel menselijkheid verliezen voordat je op een dag niet langer als
mens herkenbaar bent.’*

Niet langer als mens herkenbaar zijn kan alleen gebeuren als we ophouden met voelen, ophouden met naar elkaar te luisteren, ophouden met elkaar oprechte aandacht te geven. Wel of geen smartphone heeft daar geen bal mee te maken. Aandacht geven kan ook via een smartphone. Dus ga ik aan de slag om mijn mobiele netwerk in orde te maken zodat ik me kan verdiepen in het juiste gebruik van mijn Apparaat. Niet het Apparaat is de baas in mijn leven, de baas ben ik zelf. Ik ben degene die bepaalt waar mijn Aandacht heengaat en hoe ik Aandacht kan ontvangen. Zonder apparaten die mij verbinden met internet zou mijn leven wat dat betreft een stuk leger en saaier zijn...

4.Pijn Verbindt: *Het spel van de Liefde* **Pain Connects: *The game of Love***

Je was er in mijn droom	In my dream you were there
En je bent er nu zonder droom	And now you are here without a dream
Het gevoel zit in mijn lijf	The feeling is in my body
Ik keek naar je	I looked at you
Voelde je onbereikbaarheid	Felt I could not reach you
Keek naar je ogen	Looked at your eyes
En zag dat jij die pijn met me deelde	and saw you shared that pain with me
Ik kon je ooit ten dele bereiken	Then, ever I could reach you partly
En hetzelfde gold voor jou als het om mij	ging - Same for you when it was about me
Niet omdat het jouw schuld was	Not because it was your fault
Ook was het niet mijn schuld	Nor mine
Zoveel liefde maar jij bent getrouwd	So much love but you were married already
Hebt kinderen	you had children
Ik ben niet getrouwd, heb geen kinderen	I am not married, don't have children
Maar te vertrouwen ben ik niet	But I cannot be trusted
Tenminste, dat idee geef jij me	At least, that is the idea you gave me
Toch weet je net zo goed als ik	Nevertheless you know as well as I do
Dat mijn hart jou toebehoort	that my heart is yours
Misschien mijn lijf niet	Maybe not my body
Mijn lijf is en blijft van mij	My body is mine, I decide whether
Ik kan altijd besluiten het met een ander	te delen – I share it with somebody else
Net als jij trouwens	Just like you do
Deed je dat om me de pijn te laten voelen	Did you do it to let me feel the pain
Waar jij bang voor was?	You were afraid of?
De pijn die ik je in jouw ogen	The pain I could or did to you?
Of was het in je gedachten aandeed.	Or was it just in your fear thinking?
Snappen deed ik het niet	I did not understand you
Waarom almaar naar mij wijzen?	Why point at me all the time?

**Waarom jaloers als er per ongeluk
iemand anders naar me keek?**

**Meer was niet nodig om de avond te verpesten – It was all that was needed to fuck up
an evening; an other man looked at me
Er had een man naar me gekeken
Tenminste dat dacht jij**

**En ik had nieuwsgierig terug gekeken
Nieuwsgierig of dacht je gretig?**

**Toegegeven ik was nieuwsgierig
Ik wist net zo goed als jij dat wij**

**Onmogelijk samen een leven konden opbouwen – building up a life together
Toch wilde ik jou en wilde jij mij niet kwijt – was impossible. Still we did not want
Onheil in de lucht die de liefde groter maakte – to lose each other. You made me aware
Jij was het die mij bewust van mijn waarde maakte – of my value**

**Jij was het die de ware grote liefde
In mijn hart deed ontwaken. En toen?**

**Toen moest jij en moest ik leven
Met een onmogelijke maar niet mis te verstane liefde – with an impossible
Die onuitroeibaar bleek**

**Nu een jaar of zestig later kan ik nog de diepe pijn voelen – Now some sixty years later
Die achterbleef toen het ‘uit’ was... Uit moest! – I can still feel the deep pain when it was
Elkaar troosten was er niet bij
Jij moest voor jou zorgen en ik voor mij**

**Gehuild heb ik om je, geschreeuwd
Het hielp niet. Voorbij was voorbij!**

**Maar vannacht was je er weer
Je keek me vragend aan en ik werd stil**

**Ik dacht ik moet mijn mond houden
Niets zeggen, alleen voelen**

**En toen viel het kwartje
Mijn pijn ontmoette de jouwe**

**Why be jealous if someone accidentally
Looked at me?**

**Curious or eager?
Of course I was curious
I knew as well as you did that**

**building up a life together
was impossible. Still we did not want
to lose each other. You made me aware
of my value**

**You were the one who awakened the
Big Love in my heart. Then what?
Then you and I had to go on living**

**with an impossible
and undelible love**

**Now some sixty years later
I can still feel the deep pain when it was
over. Consoling each other was no option
You had to take care of you and I of me**

**I cried for you, for years
It did not help. Over was over!
But this night you came again**

**You looked at me questioningly
I thought I better keep my mouth shut
Do not say a word, just feel, just look
And then it finally made sense**

My pain met your pain

**Mijn hart kan nauwelijks geloven
Dat dit het moment van hereniging was
Jouw pijn om ons is net zo groot als de mijne
Dan waren we toch bestemd voor elkaar
Jij en ik wisten en wisten niet
Jij en ik vertrouwden en vertrouwden niet
Wat wisten wij toen van de wegen van het leven
Die langs gebaande paden gaan en
Jou en mij en ons langs afgronden, verleidingen,
Rampen leidend die ons testten..
Hoe overleef ik me zelf en hoe doe jij dat?
Jij bent niet de enige van wie ik hou
Er zijn meer liefdes in mijn leven
Net als ik niet de enige voor jou ben
Is dat erg? Lijkt me niet.
Het zou erg zijn geweest als dat wel zo was
Dan waren jouw en mijn leven in ijzige kou verlopen
De liefde dient ontstoken te worden
Het begint bij het begin.
Dan gaat het verder van zelf
Geen groter helden dan de papa en de mama
En iedereen die bij hen hoort
De beproevingen hebben we nodig
Om bewust te worden van wie we werkelijk zijn
Spirituele wezens die op aarde zijn
Om het Licht te brengen en te verspreiden
Als we alleen waren zou het Vuur snel uitgebrand zijn –
Juist de botsing, de al of niet ontmoeting steeds
Geeft ons de kans die in de frustratie zit
Iedere keer weer is de vraag open ik mijn hart
Of blijf ik in het oordeel hangen...**

**My heart can hardly believe
that this was the moment we reunited
Your pain about us is as big as mine
Then we were meant for each other
after all; you and I knew and did not
know; you and I trusted and did not
know
What did we know of the ways life
going along beaten paths, leading
you and me along precipices,
seductions, disasters while testing us
How do I survive me? And how do you?
You are not the only one I love
There are more loves in my life
Like I am not the only one for you
Is that bad? Don't think so.
It would have been if it was
Then our lives would have been
icy cold; Love needs to be ignited
It starts when it starts
Then it develops by itself
No greater heroes than the mum and
dad and everybody who belongs with
them. We need the trials to become
aware who we really are
Spiritual beings who are on earth to
bring and spread the Light
If we were alone, the Fire
– would not last long
The chance of meeting is in the
frustration. Again and again the
question is: do I open my heart
Or do I stay stuck in judgement...**

5.ACCEPTATIE & BEGRIP & INZICHT

Flory Oerlemans-Pels – beeldend kunstenaar

Rond mijn vijfendertigste deed ik TM, Transcendente Meditatie. Gekleed in het vereiste wit met een bloem en een zakdoekje en nog een attribuut waarvan ik vergeten ben wat het ook alweer was, werd ik ingewijd door een indrukwekkend bebaarde man in een lang wit gewaad die mij mijn mantra toefluisterde en voilà, ik was ritueel geïnitieerd. Waarom wilde ik gaan mediteren?

Wel, de Indiase Maharishi Mahesh Yogi was nogal “in” en behoorlijk hip in die tijd en om mij heen deed men er al aan en ik was depressief en leidde een hectisch leven als copywriter/journalist met echtgenoot en twee zonen, een groot Amsterdams huis, een zeiljacht, vier poezen en een vol sociaal leven. Ik racete maar door, hield vele ballen in de lucht, ademnood.

Ik mediteerde vlijtig twee keer per dag en de poezen moesten uit de kamer want die klommen spinnend op mijn schoot zodra ik met mijn oefeningen begon, dat leidde af. Poezen, en ook andere dieren, zitten ‘by nature’ op hun Alfaniveau dus vandaar. Ik bereikte verlichting, mijn hoofd leeg, mijn handen omhoog zwevend. Hoppen heb ik nooit bereikt terwijl ik fotootjes heb gezien van mensen die ik kende en die in lotushouding boven de vloer van hun slaapkamer zweefden.

Ik begon enorme liefde te voelen in mijzelf en naar anderen toe. Niet dat ik nou iedereen ogenblikkelijk wilde omhelzen maar ik trad mensen anders tegemoet. En vooral ging ik anders naar mijzelf kijken. Ik begon dat kleine meisje te zien. Dat meisje dat al dat verschrikkelijke grote leed van haar moeder had opgevangen en daardoor zichzelf was vergeten.

Het leed en de gruwelen die mijn joodse familie de dood in dreef kwam hard aan. Ik erkende een diepe wond in mijzelf en ik vond er woorden voor. Vrienden waren verrast, was ik niet die grote sterke vrouw op wier schouders zij altijd hadden kunnen uithuilen? De liefde stroomde. Armen om elkaar heen en durven huilen wat ik nog nooit had gedaan. Catharsis. Ik mocht er zijn. Ik voelde liefde voor mijzelf.

En Ik voelde het ook naar anderen toe. Empathie, mededogen, dat waren emoties die ik altijd wel had beleeden als het om andermans leed ging, maar nu VOELDE ik het diep in mijzelf, in mijn hart.

Begrip voor mijzelf, accepteren van mijzelf en inzicht in mijzelf.

Beetje bij beetje kwam het naar mij toe en toen moest ik ook leren een beschermingsmantel aan te trekken om de pijn van anderen aan te kunnen.

Ik heb door de jaren heen heel veel vrouwen geschilderd.

Kwetsbare vrouwen

mooie vrouwen

sterke vrouwen

lachende vrouwen

onzekere vrouwen

stoere vrouwen.

Zoektocht naar schoonheid. Misschien is dat het doel van mijn leven .

**Transcendente meditatie is vooral bekend vanwege de vele wetenschappelijke studies die effecten aantonen op stress, PTSS, burnout, depressie, insomnia, angststoornissen, bloeddruk, en hersenontwikkeling, en vanwege de vele beroemdheden die de techniek beoefenen en publiek ondersteunen.*

5.ACCEPTANCE & UNDERSTANDING & INSIGHT

Flory Oerlemans-Pels - visual artist

When I was 35, I did TM, Transcendental Meditation. Dressed in the required white with a flower and a handkerchief and one more attribute of which I have forgotten what it was, I was initiated by an impressive bearded man in a long white robe who whispered my mantra to me and voilà, I was ritually initiated .

Why did I want to meditate?

Well, the Indian Maharishi Mahesh Yogi was quite “in” and quite hip at the time and around me people were already doing it and I was depressed and led a hectic life as a copywriter / journalist with husband and two sons, a big Amsterdam house , a sailing yacht, four cats and a full social life. I kept racing, holding many balls in the air, short of breath.

I meditated diligently twice a day and the cats had to get out of the room because they climbed on my lap purring as soon as I started my exercises, which was distracting. Cats, as well as other animals, are "by nature" at their Alpha level, so that's why. I reached enlightenment, my mind clear, my hands floating up. I never reached hopping but I did see pictures of people I knew floating above the floor of their bedroom in lotus position.

I began to feel tremendous love within myself and towards others. Not that I wanted to hug everyone immediately, but I approached people differently. And above all I started to look at myself differently. I started to see that little girl. That girl who had taken care of all that terrible suffering of her mother and had therefore forgotten herself.

The suffering and horrors that drove my Jewish family to death hit hard. I recognized a deep wound in myself and I found words for it. Friends were surprised, wasn't I that big strong woman on whose shoulders they could always have weeped?

Love flowed. Arms around each other and dare to cry which I had never done before. Catharsis. I was allowed to be there. I felt love for myself.

And I also felt it towards others. Empathy, compassion, those were emotions I'd always confessed when it came to other people's suffering, but now I FELT it deep within myself, in my heart.

Understanding for myself, accepting myself and having insight about myself.

Little by little it came to me and then I also had to learn to put on a protective cloak to handle the pain of others.

I have painted a lot of women over the years.

Vulnerable women

beautiful women

strong women

smiling women

insecure women

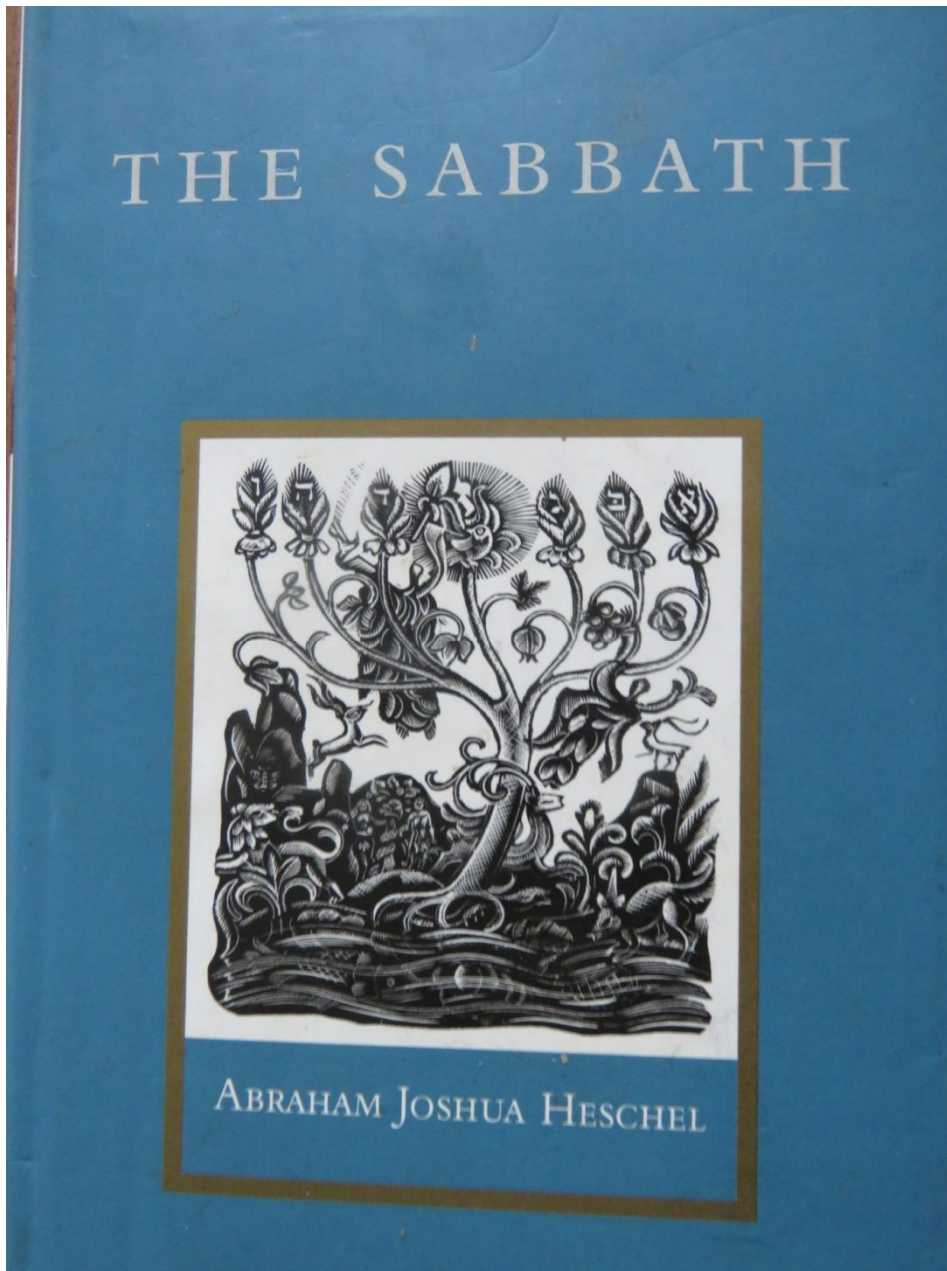
tough women.

Quest for beauty. Maybe that's the purpose of my life.

**** Transcendental meditation is best known for its many scientific studies showing effects on stress, PTSD, burnout, depression, insomnia, anxiety, blood pressure, and brain development, and for the many celebrities who practice the technique and support the public.***

6.The Sabbath

How can I connect? A synchronicity

*‘Technical civilization is man’s conquest of space.
It is a triumph frequently achieved by sacrificing
an essential ingredient of existence, namely time.
In technical civilization, we extend time to gain space.
To enhance our power in the world of space is our main objective.
Yet to have more does not mean to be more.
The power we attain in the world of space
terminates abruptly at the borderline of time.
But time is the heart of existence.’*

Start of the prologue by Abraham Joshua Heschel in The Sabbath

The family Meijer My mother is on the ground.

Monday, August 3, 2020

Thirteen years ago this day my mother died.

She was almost 93. Still in good spirits but her body had had it.

My mother's family name was Meijer.

Her family had been living in the Jordaan since 1600.

A rather special part of Amsterdam with passionate people

Who had a mysterious background.

Why was their neighbourhood called the Jordaan?

Did they consider the Prinsengracht/canal – their border –

To be like the river Jordan?

Or was the original word Jardin? – french for garden –

Because the narrow streets without gardens were named after flowers?

Her street was the Anjeliersstraat. Here she was born and raised

Above the coarse forge of her father and his brothers.

It was a big affaire as they had 80 people working for them

Creating the iron works for bridges and lanternposts.

Although her family had a Jewish name

Officially they were not Jewish but something else...

What was not very clear.

One of the brothers of her father became a minister who healed by faith.

He made a career in the US. According to family stories

Someone in that country had given him a whole hospital?

Anyway, when the Nazi's came to occupy her country

Some members of her family looked so Jewish that they needed

A special ID card to prove they were not, they were Aryans...

As far as I knew the Jewish part of our family were inlaws.

Portuguese Synagogue in Amsterdam dating from the 17th century

**My mother never said anything good or bad about Jewish or not.
As I was born in 1936 and was eight when the war was over
I started asking questions, as I knew that something
unimaginable horrible had happened to the Jewish people.
This also had to do with being sent to a School with the Bible
Where I learned about God and the history of the Jewish people.
God was not an item in my family,
who believed in Work and taking your own responsibility.
But for me discovering there is a God was life saving.
As a child in wartime it was my only handhold.
The knowing there is more than people killing each other
Whether you call it God or the Divine or the Sacred has never left me.**

**Much later when I discovered my attraction to men
with a Jewish flavor I started wondering about being Jewish or not.
On the day my mother died I was 70 and working as a Gestalt therapist.
Jewish or not I knew that all my spiritual nourishment
Was coming from Jewish sources.
A few months before the death of my mother
I had been to a concert of Danny Maseng in the synagogue of Amsterdam.
I had heard him before and was fascinated by his voice and his message.
So when I was sitting there in the first row of the synagogue
feeling I did not belong, somehow I felt being electrified.
When he had finished and I met him and his wife Terry
I asked him if he was going to give any courses.
Yes, as it happened to be, in August he would start a two year
program in the US establishing the Jewish Art Institute.**

**They happened to have one flyer with them...
When I got home, I read the course would be exclusively
For Jewish artists who lived in het US.
I felt a laugh inside me: Tine, you are not Jewish, not an artist,
You don't even live in the US...
Still I surrendered to this feeling telling me 'This is for You!'
I thought if I don't email him now, I will never.
Tomorrow when I wake up I will think and say to myself:
Come on, Tine, who do you think you are...
I decided to write him and weeks later received his answer:
I think you better come!
When I did a few months later, my mother had died two weeks ago.
There was a lot life changing that happened that week in the US,
But the moment that touched me most is
when we were celebrating Sabbath and people who lost
someone during the past year,
were invited to come forward to remember them.
As the Sabbath is about the Divine Power
That is hidden in every human being
- also in me and in my mother -
I could feel the deep connection I had never experienced before.
It was one of the most precious moments in my life.
Jewish or not Jewish is not what life is about.
Still I needed to feel part of this Jewish community on that moment
to feel the deep connection with my mother.
The coming together of those events in my life was so magical,
that I knew this must be a synchronicity in the words of Jung.
This is as important for me as it is for my dead mother.
When I was back in Amsterdam I felt grateful for this gift of Life.
And I knew a longing was born in my soul
a longing to celebrate Sabbath again and again and again...**

7. On the Cemetery – *Visiting the Family*

**On the cemetery where I find heaven on earth
It is the Nieuwe Ooster where the Van Wijks have a family grave
And my uncle Carl Meijer and his wife Rie Reijn also are buried here
I wonder why because most Meijers are on Zorgvlied, a different cemetery
I am sitting on a trunk, wondering how it will be
When my name will be on the grave of my family
For it is there where my ashes will be resting
It seems abstract but is a reality that cannot be too far off
Five years, ten or more... We will see. I go for ten to start with
I hear music through the rustling of the leaves
Birds are talking or crying to each other
The music seems to come from a guitar
Someone is starting to sing, it feels like magic
The sound of the cars on the motorway is constant background
Now a maintenance car is passing and outside the police is rushing somewhere
I am trying to catch the language of the singer, can it be Papiamentu?
It is not Dutch, that is certain
(Later I see it is a Group of people who originate in Suriname)
The sound is utmost sweet, soothing, hopeful, promising
A half naked man carrying a plastic bag is passing by
Now the smell of the earth and the trees is entering my nose
As the wind is getting stronger the sound of the music is fading away**

A work of art by Fritis Sieger

**It is warm. August warm. Warm, warm, not hot
While I am trying to locate the music I find pieces of pink cloth
I thought were fallen flowers
On the grave of my family I found a young feather
White butterflies are everywhere
On the other side of the path a statue is staring at me
I went to have a look; the grave is of Fritis Sieger
He happened to be a well known sculptor
As the music is back my attention is moving in that direction
Then the music leaves on a motorcycle**

**What am I doing here? What does it have to do with my family?
I feel happy sitting here, knowing I am connected with my roots
My grandfather was buried here in 1949
He was the beginning of the place we have in principle for ever
If the family is prepared to keep paying
Our names will be here for the rest of days. My name too**

**Now two people are visiting the grave with the statue of the warrior
A man and a woman
They are taking pictures
They are part of the lots and lots of stories that can be found here
If we are interested enough to take time to invest...**

8. Collective

Look and see it is all there

The dominant male with an antenna on its head
A bag with embryo's on its back
Waiting for the moment to come out and fly or bloom
His heart is alert, its like a worm knowing
It can and will split itself
The body goes from blue to green and yellow
The white embryo's with blue eyes swim in a red soup
The danger lives in the lower parts
That seem to go off by itself
They can be independent, but are they?
Or do they feel too safe here
in the protection of the dominant male?
Why leave, why stand on your own feet,
Why take responsibility, why if you feel safe inside
And know that outside dangers will be waiting for you
Although they are invisible
The foot in the form of a fish is swimming
Taking the whole collective with her
Her? Yes this is where the female is located
On the ground rooted in the earth
Even though she is a fish
Longing to swim and feel the water
Always...

**9. Will Kellermann maakt Gedichten
bij haar schilderijen-Silkcolors©**

No Barriers

Hoog springen kan ik en vliegen ook

Al lijken mijn vleugels klein

Obstakels kunnen mij niet deren

Hoog in de lucht

Gaan zij geruisloos teloor

Met gestrekte voeten

Op weg naar mijn toekomst

Van Vrijheid en Vrede

Zoektocht

Leven is leren en zoeken

Scharrelen oprapen en sorteren

Zoeken vinden en weggoaien

Onthouden behouden en vergeten

Opstaan en afstaan

Koesteren en afwijzen

Vrijheid geluk en voorspoed

Zoekt en gij zult vinden

Waar wij blij van worden

Wings of Innocence

Vlinder fladder vrolijk dansend

Naar waar schoonheid woont

Zoete geur verleidt

Kleur van vrijheid roept

Ruimte oneindig groot

Lelie wacht als een soldaat

Stevig verankert op zijn steel

Stoer ongenaakbaar omhoog

Naar waar licht wenkt

Rebirth

Kwetsbaar jong en onervaren

Het leven weer in bloei

Stijgt op in vreugde en geluk

De wereld verwelkomen

Opnieuw het wonder ervaren

Seizoenen en wedergeboorte

Deze planeet die aarde heet.

30 augustus 2020-©

10.Het Strand – *Picknick met Luz Meijer*

**Van achter mijn bureau kijk ik uit op het strand
Dat voor het eerst dicht bevolkt wordt
Ik was er met Luz die bijna 12 is en zwemt als een zeemeermin
We aten allebei een maaltijdsalade
Zij met geaarde kip en ik met geitenkaas
Om er te kunnen komen hebben we wel gewacht tot de namiddag
Hoedje en petje op en gaan door de nog steeds ongenadige zonnestrallen
We vonden een paar vrije vierkante meter dichtbij het water
De wereld om ons heen was gekleurd met geroep, geschater, geschreeuw
Maar ons kon niets gebeuren, wij zaten goed met onze voeten in het water
Gisteren gingen we weer; 's morgens nog niet ZO warm
Luukie mee, dat mag op het strandje naast de surfers
Luz begeeft zich voorzichtig in het water
Ze wil de stenen ontwijken
en kijkt naar die ene surfer die haar kant kan opkomen
Ze komt terug en neemt Luukie tegenstribbelend mee
Laat hem los in het water, hij zwemt terug en krijgt er zin in
Denkt dat zwemmende Luz een hondje is
Waar tegen hij moet blaffen en waar mee hij kan spelen
Luz vindt dat niet leuk, vindt het eng, wordt gekrabd op haar borst
Genoeg strand, tijd voor de lunch in ex-Blijburg, nu Lolaland
Luz gaat voor een broodje avocado, ik voor een warp**

**Ik voel me alsof ik op vakantie ben
Naast ons zitten Italiaanse toeristen
Ik kijk om me heen en denk met weemoed aan hoe het was
Een schiereiland met alleen wat struiken langs het water en zand
Nu is er ook zand maar daar moet op gebouwd worden
Geen struiken meer maar machines om te graven, om weet ik veel wat doen...
Het wordt vast mooi, maar dat kan jaren duren
Op de terug weg stoppen we bij het grote strand
Waar Luz haar capriolen in het water kan vieren
Luukie en ik wachten in de schaduw van een bord**

**En nu zit ik achter mijn laptop, kijk verlangend naar het water
Wetend dat het ZO heet is dat ik pas als de avond valt naar buiten kan
Niettemin ben ik blij met de herinnering en niet minder blij
Met mijn uitzicht altijd anders en toch hetzelfde...**

10. View on the Beach - Picnic with Luz Meijer

**I look out on the beach from behind my desk
That is densely populated for the first time
I was there with Luz who is almost 12 and swims like a mermaid
We both ate a meal salad
She with cooked chicken and I with goat cheese
We waited until the afternoon to get there
Put on hat and cap and go through the still merciless rays of the sun
We found a few free square meters close to the water
The world around us was colored with shouts, laughter, screams
But nothing could happen to us, we had our feet in the water
Yesterday we went again; Not THAT warm in the morning
With dog Luukie, that's allowed on the beach next to the surfers
Luz carefully enters the water
She wants to avoid the stones
and looks at that one surfer who could come her way
She returns and reluctantly takes Luukie with her
Let him loose in the water, he swims back and feels he likes it
Thinks swimming Luz is a dog too
To bark at and to play with
Luz doesn't like that, finds it scary, gets scratched on her chest
Enough beach, time for lunch in ex-Blijburg, now Lolaland
Luz goes for an avocado sandwich, I go for a wrap**

**I feel like I'm on vacation
Next to us are Italian tourists
I look around and sadly think about what it was like
A peninsula with only a few shrubs along the water and sand
Now there is also sand, but it has to be built on
No more bushes, but machines to dig en to do what ...
It will be beautiful, but that could take years
On the way back we stop at the main beach
Where Luz can celebrate the water
Luukie and I are waiting in the shade of a billboard**

**And now I'm sitting at my laptop, looking longingly at the water
Knowing it's SO hot that I can't go out until nightfall
Nevertheless, I am happy with the memory and no less happy
With my view always different and yet the same ...**

11. Companion

I want a song
I need a song
I can sing
I can perform
Just some words like com – pan – ion
Are enough to make me go and give air
Give sound, give tone
I look at the image and see
A rabbit looking the other way
A white small dog in the middle
That looks like Poe
A little lamb crying for its mammy
Is it a male?
And there is more
As always the blue whale is with me
On top we have a four headed presence
looking in all directions
inclusive the yellow bird
that seems enclosed
but is an entity in itself.
The blue mixed with green head is dominant
Although the eyes are yellow and sparkling
In the right corner a fire is blazing
Or is it the yellow bird
rising from the flames like a Phenix?
Me and my companions are one
We are a choir singing the song of the day:

*Com – pan – ions...
Companions we are
Nobody comes between us
We stay together
Till the end of days*

12.Hoe kom ik uit de MS – de Machtsstrijd?

Huize Frankendael toen en nu

Als het gaat om bevoorrecht zijn dan is dit wat ik me nu voel
Hier in deze Goddelijke tuin van Frankendael
Waar – vermoed ik – alleen de elite doordringt.
Dit geschreven hebbende plak ik mezelf wel een etiket met pretentie op
Ik zit hier want ik hoor tot de bevoorrechten van Oost
Waar ik ben geboren en opgegroeid. Frankendael is naast het Nieuwe Ooster
waar mijn een deel van mijn familie terecht is gekomen en
waar ook mijn as op een dag haar laatste rustplaats zal vinden
Mijn vroegste zelfstandige herinneringen aan deze buurt
Dateren van mijn HBS tijd; dagelijks fietste ik voorbij op weg naar school
Ook op zondag kwam ik voorbij maar dan lopend
Op weg naar de Jeugdkerk in de Wakkerstraat
Ik weet dat ik toen al verlangend naar het Huis en het park keek...
Maar geven deze voetstappen en fietstrappen mij nu een dusdanige status
Dat ik hen die mij nu hierom zouden aanvallen zodanig kan confronteren
Dat de MS niet meer nodig is
of kom ik juist in de MS terecht als ik mijn achtergrond gebruik?
De vraag is wat brengt mij of liever wat brengt ons in de MS?
Ik ben daar niet uniek in, we doen het allemaal...
Wat straal ik en wat straal jij uit wat de MS leven in blaast?
Is dat jouw en is dat mijn gevoel van autoriteit zijn,
gaat het om het gevoel van beter weten,

In de tuin van Huize Frankendael kan gegeten en gedronken worden

het gevoel van mij krijg je niet klein, ik ben mijn eigen baas...

**En is dat waarom er niet echt naar ons geluisterd wordt
en waarom we zelf niet luisteren?**

Of is niet luisteren van twee kanten wat per definitie bij de MS hoort?"

Niet luisteren zodra er gepreekt of betutteld wordt herken ik zeker.

Ik kan niet tegen de beterwetentoon, die door mijn ziel snijdt

De toon die mij zegt: ik weet beter dan jij dus ben ik beter

Naast me voeren een moederstem en een meisjesdito

Een boeiend gesprek over katten

'Jij bent een kattenmens,' zegt de moederstem tegen het meisje

dat ik kan zien als ze de glorieuze bijna witte kat in de tuin gaat knuffelen

Het meisje vertelt boeiende kattenverhalen, de moeder luistert,

Stemt in of vertelt haar verhaal. Geen sprake van een MS.

Het is een echt gesprek over een onderwerp met passie

De rollen zijn verdeeld en worden gerespecteerd.

Het meisje is de deskundige en de moeder is nieuwsgierig

Nieuwsgierig is het sleutelwoord

Ben ik nieuwsgierig naar wat jij echt te zeggen hebt?

En wil jij weten wat mij werkelijk bezig houdt?

Of steek ik een verhaal af waar jij niet op zit te wachten

En doe jij hetzelfde met mij door te vertellen over wat mij niet interesseert.

Ik verveel me daarom al snel in gesprekken als ik het gevoel

Heb dat ik het verhaal al honderd maal heb gehoord zonder

Dat er gezegd wordt waar het echt over gaat

Net als de lotus ontluikt de mens door uit het donker naar het licht te komen

**Als ik eerlijk ben zou ik dat hardop voorzichtig kunnen zeggen...
Hé, hallo, waar ben je mee bezig? Je hebt me dit al honderd maal verteld,
maar waar gaat het nu eigenlijk echt over?
In therapie moet ik dat doen, maar gewoon in een gesprek?
Ik weet trouwens dat ik het zelf ook doe, als ik eenmaal op mijn praatstoel zit.
Ik probeer wel altijd een goed verhaal te vertellen,
Een verhaal met een kop en een staart en met een clue.
Hardop kunnen zeggen wat je echt bezig houdt is kostbaar
Omdat door het praten heen duidelijk kan worden waar het echt over gaat...
Het gebeurt niet vaak dat we die kans krijgen
Het is daarom dat ik ooit besloot dat schrijven mijn redding is
en toch blijft een echt gesprek tussen twee mensen het hoogste doel.
Niet makkelijk maar de kans zit in de frustratie.
Nooit opgeven is het devies...**

13. Een hete dag op het landgoed van Huize Frankendael *Voorlopig de laatste echt warme dag...*

**In de tuin van Huize Frankendael op een bank aan de zijkant
Alle tafels waar bediend wordt zijn bezet
Dit is voorlopig de laatste dag van een hete periode
Ik weet dat ik spijt zou krijgen als ik deze dag
Niet met volle teugen in zou drinken, zou genieten, zou beleven...
Daarom zit ik hier weliswaar als toeschouwer maar toch...
Ik denk aan R. die ik overviel en die daarom nog niet zover was dat ze mee kon
Ja, jammer, maar ik heb geleerd dat de kwaliteit van mijn dagen
niet afhangt van de ander. Het is waarom ik alleen woon en leef
hoewel allebei betrekkelijk is. Ik woon alleen maar wel in een gemeenschap.
Ik stap de lift uit en kom M. tegen die uit Pakistan komt en verdrietig kijkt
Wat is er aan de hand? vraag ik. Een ingewikkeld verhaal dat gaat
Over haar man die MS heeft en zijn ouders te hulp heeft geroepen
Omdat hij het idee heeft dat zij hem opsluit. De politie is erbij gekomen,
man mee naar zijn ouders, die haar nu dreigen uit het appartement te zetten
zodat zij met haar vier kinderen op straat zou komen te staan.
Het zou te ver gaan om het verhaal hier uit te diepen, er zitten vele lagen in.
De vraag voor mij is: wat kan ik doen om haar en hem bij te staan?
Als ik naar mijn lijf luister, voel ik een druk op mijn borst.
Ik ben bezig misselijk te worden, de machtsstrijd ligt op de loer**

Voor ik er erg in heb zit ik er samen met haar in...
Ik word kwaad als ik zie hoe de macht misbruikt wordt
Ik zie ook hoe Angst in alle partijen een rol speelt.
Maar ja ik zit hier in die glorieuze tuin, wat kan ik doen?
Als ik eerlijk ben dan moet ik nu ik de geschreven woorden
Aan het uittikken ben toegeven dat ik druk was
Het hele drama met al zijn voetangels en klemmen op te schrijven
In plaats van te genieten van mijn latte macchiato en de bloemen schoonheid
Het voelt als een verslaving aan de raadsels van het leven
Ik heb een drijfveer in mij die zegt: hier moet ingegrepen worden
Dit is puur onrecht, je hebt iets te bieden dus bied het!
Klinkt goed maar hoe? Voor je het weet zit je in de reddersrol
En je weet dat dit betekent dat je ook in de rol van het slachtoffer
En in de rol van de aanklager terecht komt,
Omdat je mee de machtsdriehoek ingaat
Toch kan ik het niet laten om neer te schrijven wat zou moeten gebeuren:

- het gaat om de man met MS die in de angst terecht is gekomen
- en het gaat om de vrouw die op haar beurt mee de angst ingaat
- oplossen heeft geen zin, zolang de angst de hoofdrol speelt
- zullen nieuwe problemen oplaaien
- ze zullen zelf uit de cirkel moeten stappen
- kan alleen door naar elkaar te gaan luisteren
- en elkaar stap voor stap voor stap weer te vertrouwen

Zelf zou ik ze met alle liefde in dit proces willen begeleiden, maar dat kan alleen als zij daar zelf om vragen. Tot het zover is mag ik loslaten en genieten van de dag, van de omgeving en van mijn vrijheid.

Wandeling over het landgoed

Een uur of drie, ik ben terug in de tuin en zit onder de perenboom

Hoe rijk is mijn leven?

Ongelooflijk rijk aan schitterende momenten die zich aaneen rijgen

Gisteravond samen met mijn vriendin Gerritje afscheid van Toffee genomen

De top lapjeskat die eerst bij mij en toen bij haar woonde

Toffee verbindt ons; allebei voelen we haar liefde voor het leven en voor ons

Gerritje en ik kennen elkaar sinds begin jaren zestig

We werkten toen allebei bij De Geïllustreerde Pers

En deelden onze gemeenschappelijke interesses die voornamelijk

Met liefde en mannen te maken hadden toen

Maar dat is lang geleden, nu lag Toffee dood op een stoel tussen ons in

Terwijl wij wokgroenten met notenballen en zoete aardappels aten

Langzaam heel langzaam voelden we het leven uit onze lievelingskat vertrekken

Langzaam werd ze stijver en verloor ze haar uitstraling

Ik ben zo blij dat we samen de tijd namen om haar te laten gaan

En haar niet m'teen onder de aarde stopten zoals eerst de bedoeling was

Het is een onuitwisbaar moment dat Gerritje en mij opnieuw verbindt

Maar nu zit ik hier alleen in de tuin van Frankendael onder de perenboom

En geniet van een filet Americain – die hier anders heet - zoals ik zelden heb gegeten

Ik beseft dat mijn leven gaat over de kwaliteit van de dingen

Die dagelijks op mijn pad komen...

Ik hoef er niet echt iets voor te doen, ze komen vanzelf.

De kunst is om ze te herkennen en om er open voor te staan.

14.Culture

**What is culture about?
What is the definition?
I always wondered.
Then I decided it must be something made by man.
For it is about white culture, black culture,
Any kind of race culture
It is where we differ
The culture in my drawing can only be mine
My culture is colorful for one thing
It is about a green head like cauliflower
With innocent eyes
And there is much more
A red head in the form of a chameleon
With antenna's on its back
And there are fishes
always the fishes somewhere in the image
The fish comes from deep down
Up to the surface
Deep down where they are together
With the blue dragon and the green snake
So to see they have a party down there
While the cauliflower head keeps silent
Not knowing
It is all happening in the undercurrent
The soul is yellow and empty
Open for new impressions**

15.Lieve Sofia voor mij Toffee,

De dag is gekomen dat we afscheid van je moeten nemen
Dat doet pijn!! Je bent zo'n grootse kat, de liefste lap van de wereld.
Een voorbeeld voor je soortgenoten.
Gelukkig had je een engel boven je hoofd toen je als jong poesje in de winkel
Van een Pers was beland waar je geacht werd muizen te vangen
en voor jezelf te zorgen. Wat je deed door de drukke straat op te gaan
waar mensen liepen, fietsers en auto's reden en waar je niet lang
overleefd zou hebben als Bep je niet had gezien en als zij niet voor je was
gevallen en had besloten: dit kan dus niet, veel te gevaarlijk
voor zo'n schattig poesje. Ze gaat mee naar boven, naar twee hoog.
Uit de gevarenzone en in de verleiding de daken te onderzoeken
Want als je van één ding houdt dan is het van klimmen
Daken waren er genoeg in de Clercqstraat.
Vanaf de veranda of vanuit een raam wipte je gemakkelijk
Naar de burens omhoog en dan nog een sprong en je was er
Bep kon je wel zien aan de overkant op het dak
Maar had geen idee hoe ze je terug kon krijgen
Bellen bij alle burens: mag ik even kijken of mijn kat op jullie dak zit?
Of afwachten tot je weer omlaag kwam en bij iemand naar binnen stapte.
Bij iemand, maar bij wie dan? Bep had het druk met je, zo'n leuke kat,
maar ja...gelukkig is ze niet bij mij, Tien, mag ze bij jou,
dan heeft ze een tuin en kan ze klimmen. Zo gezegd, zo gedaan.

Bij mij was je niet nummer 1 maar nummer 4.
Niettemin nam je een grote plek in. Ik zie je nog zitten die eerste dag
Bovenin een zwiepende conifeerachtige giga boom
Zo die is thuis gekomen, dacht ik, en dat bleek ook zo te zijn.
Tien jaar lang genoot je van mijn poezenparadijs met poezensnelweg
Over de schuren. Tien jaar lang was je de lieveling van mijn familie
En van mijn klanten: Hoe is het met Toffee? Ik ga even naar haar toe!
Als ze terugkwamen, waren ze blij en trots: ze herkende me, gaf me een lik!
Ja, daar ben je goed in. Ook ik heb van je genoten, vooral als ik
Probeerde te zingen en jij met je hele lijf langs me streek
Ik vond je op je mooist als je in de tuin op een stoel bij een tafeltje
Ging zitten alsof je wachtte op de thee die geserveerd moest worden.
Op een dag was je alleen met Poe en mij over.
We zaten in zwaar weer. Ik kon de huur niet meer betalen
En moest verhuizen naar een appartement op de 5^e verdieping
Dat kon en wilde ik je niet aandoen. En daar kwam Gerritje
Je volgende reddende engel!
Wat een geweldige jaren heeft zij jou en heb jij haar gegeven!
Pure schoonheid als het gaat om liefde tussen mens en dier.
Nu is je tijd op aarde voorbij en moeten wij het met de kostbare
Herinneringen doen. Je hebt een grote schat achtergelaten,
die wij in onze harten zullen koesteren.
Vaarwel lieve Sofia die voor mij Toffee en voor Bep Soffie heette.
Wij blijven van je houden ook al kunnen we je niet meer aanraken
En niet meer horen spinnen...

16.A Star is Born

Bradley Cooper en Lady Gaga

De star die geboren moest worden deed of doet wat ik zelf ook graag doe:
zingen. Liefst de liedjes die ze zelf schrijft
Maar pas als ze haar liefde ontmoet in een zanger
Die zijn sporen al heeft verdiend, haar helemaal ziet zitten
En dat laat blijken door samen met haar het podium op te gaan
Gaaf ze echt los... Het gebeurt, ze doet HET, ze raakt gevoelige snaren
die van haar zelf, die van hem, die van het publiek en die van mij
Toch zit er onheil in de lucht. Hoewel hij nog altijd als een god zingt
Is hij op z'n retour dat hij hoopt of denkt te stoppen
met alcohol en cocaïne. Het werkt, even, tot het tegenwerkt
De liefde blijft, ook als haar ster rijst en de zijne daalt en daalt
Intussen doet de alcohol onverbiddelijk zijn werk
Zelfs als hij afgekickt is ligt het gevaar nog steeds op de loer
De genadeslag krijgt hij van de manager van zijn vrouw
Die hem duidelijk maakt dat hij er voor zal zorgen
Dat zijn vrouw overeind blijft en niet met hem mee de afgrond in zal gaan
Overeind blijven terwijl je man naar zijn eigen vernieling gaat
is ook mij bekend. Ook bij mij duurde het lang voor ik opgaf
Ik vind het nog altijd moeilijk te geloven dat er geen weg terug is
Mijn man is al meer dan tien jaar dood
en daarvoor was ik al tientallen jaren gescheiden
Toch betrap ik me af en toe nog op het verlangen het om te draaien
En te roepen met alle kracht die ik in me heb: nu luister je naar mij
STOP met jezelf kapot te maken of je krijgt een ongelooflijke lel voor je kop
Tja, had ik maar...

A Star is born – English version

Bradley Cooper and Lady Gaga

**The star who was to be born did or does what I like to do myself: sing.
Preferably the songs she writes herself
But not until she meets her love in a singer
Who has already made his mark, who likes her completely
and shows that by going on stage with her
She really loosens up... It happens, she does IT, she touches sensitive chords
his, her own, the audience's and mine
Still, disaster is in the air. Although he still sings like a god
He is on the way back hoping or thinking to stop it
with alcohol and cocaine. It works, for a moment, until it works against him
Love remains, even when her star rises and his falls and falls
The alcohol does its job inexorably
Even when he's kicked the habit, the danger is still lurking
He gets the final blow from his wife's manager
who makes it clear to him that he will support
his wife to stay upright instead of going into the abyss with him
Stand up while your husband is going to his own destruction
is also known to me. It took me a long time before I gave up
I still find it hard to believe there is no turning back
My husband has been dead for over ten years
and before that I had been divorced for decades
Nevertheless, I still occasionally catch myself longing to turn it around
And to call out with all the strength I have in me: now you are listening to me
STOP destroying yourself or you will end up with an incredible blow to your head
Well, if I only had ...**

17. The Souvenir

**What is it exactly that makes me so angry?
It is the second time this week I watched a film
About a relation between a man and a woman
Fucked up because he is addicted while she stays sober,
responsible, doing her Work!
In The Souvenir Julie as well as Anthony are part of the upper class
She is supported by her mother to be able to buy fancy camera's
To follow her dream and become a film director
He says his work is for the Foreign Office and therefore rather secret
When they are not a couple yet the stiff upper lip forbids them to become intimate
Slowly, very slowly and dignified he is coming nearer to her
Till the day they move in together and he needs some quids...
Without asking questions she hands them over and again does it and again
Knowing her mother will always be there to support her
Saying No, fuck off, is not in her dictionary
She even feels guilty when it becomes clear
that heroine is her rival and destructing him.
Watching this film I am reminded again of my own marriage
To a brilliant photographer who was addicted to alcohol.
I decided as the daughter of a father who was as brilliant
But destructing himself by medications and elektro shocks
I had to stand by my husband to be there for him and to support him
Of course in the end we both lost this battle, but I escaped in time to recover**

18. Whitney Houston

Last week I saw the documentary about Whitney Houston on tv
Her dramatic story is haunting me
Again an artist, a singer of high, High class
That went down on drugs and her relations to men and women
That exploited instead of loved her...
Of course it all starts with admiration
Till the decay sneaks around the corner
Something is needed to stay upright
Can it be love? Or must it be something artificial?
Love is not exactly easy to get
Love is a verb that needs to be practised from two sides
Admiration does not transform to love. Admiration isolates us
We are up there on a statue all by ourselves alone
All we can do is accept that our ego's will fall
It has to happen, if we want to go on living a healthy life
Not only Whitney Houston is challenged to do it
We all are, we all have to accept that some day our Ego will fall
And we will wake up realizing we are just a human being
With a heart and a soul that are needing love and understanding
It has happened to me not once but many times
Very very painful indeed
At the same time I knew I had to get out of the victim role
Not by falling in love or by using drugs or alcohol
But by getting to know myself better
There are many ways to do it
Since I found the meditation and therapy path
I know I am on the right track. It is why I write and keep writing
It makes me aware and gives me the hope
That more people find this path to enlightenment
After their ego's have fallen

19.Contract

Contract for a white mind?

In the picture the heart is in the head? Or is it the head?

Blood red dark spot up there with a spider inside

Above there is something that must be higher in hierarchy

In it a tiny white head of a baby promising to grow

**But how can it if the blood red headheart
Is waiting to swallow it
If it wants to survive it better starts flying
Out of this body to a World without limiting contracts
Searching for commitment and compassion
That can nourish and encourage it to grow
To a wider perspective
Nevertheless the body is pulling it down
Even a puppy head cannot survive
Without the body as protection
The body that is sensitive to influences from outside
Although it knows that the wisdom is hidden inside
The body is craving for something but for what?
Where can it be found? What is it that can save the body?
It must be love in the first place and when love is not around
It goes for substitutes like admiration, applaus, alcohol, drugs...
Until the moment of awakening comes and we realize
We do have also a Sacred Contract we are forsaking
It is right there in the middle, unopened
A letter from the Divine telling us
To treat our body with respect and love
For if we don't our body will get angry and sad
And take revenge by becoming sick or depressed
Should we feel guilty? Not really.
Feeling guilty will not heal us.
Healing comes from Trust, Love, Hope, Faith
To heal we have to listen to our Sacred Body
That is not created to punish us but to protect us
and give us the Joy to live a meaningful life!**

20. Je stierf ook op een maandag

Je stierf ook op een maandag, lieve broer,
Of eigenlijk in de nacht van zondag op maandag
Net als nu 22 jaar later en ik zit hier bij het familiegraf
Waar je naam op staat en waarin een klein deel
Van je as werd begraven. Maar dat was later
Eerst moesten we afscheid van je nemen
Niet hier maar op Driehuis Westerveld waar we de heuvel
Op liepen naar de koepel waar je in de kist in de ruimte stond
We waren met z'n honderden gekomen om afscheid van je te nemen
Zoveel mensen hielden van je en zoveel dierbaren moesten toegeven
Dat ze - of liever we - je niet bij de les hadden kunnen houden
Hoe moet je het Spel van het Leven Spelen als je net voor
De Hongerwinter wordt geboren in een gezin
waar de vader lijdt aan stemmingen die hem tot grote hoogten
brengen en tot diepe afgronden.
Zowel in de hoogte als in de afgrond is hij onbereikbaar
Zeker voor een baby, een peuter, een kleuter een jongetje
Dat een echte vader nodig had.
Ik als je oudste zus had nog het geluk
onze opa beleefd te hebben,
onze opa die dood in de vaart dreef toen jij vijf was
Ik was toen dertien en dol op jou net als je moeder en je andere zus
Ik weet dat jij en ik als vier handen op één buik werden beschouwd
Ik hield zo ongelooflijk veel van je
Jij met je lach en je pret gaf mij het vertrouwen in het Leven terug
Hard nodig na vijf jaar oorlog in mijn kinderleven
Jij was het die me bewust maakte van de kracht van geestig zijn
Want dat was wat je was, heel erg grappig en ook lief
Je hoefde er niets voor te doen, je was het, net als ik het was ooit
Maar had verloren in de ernst van het leven

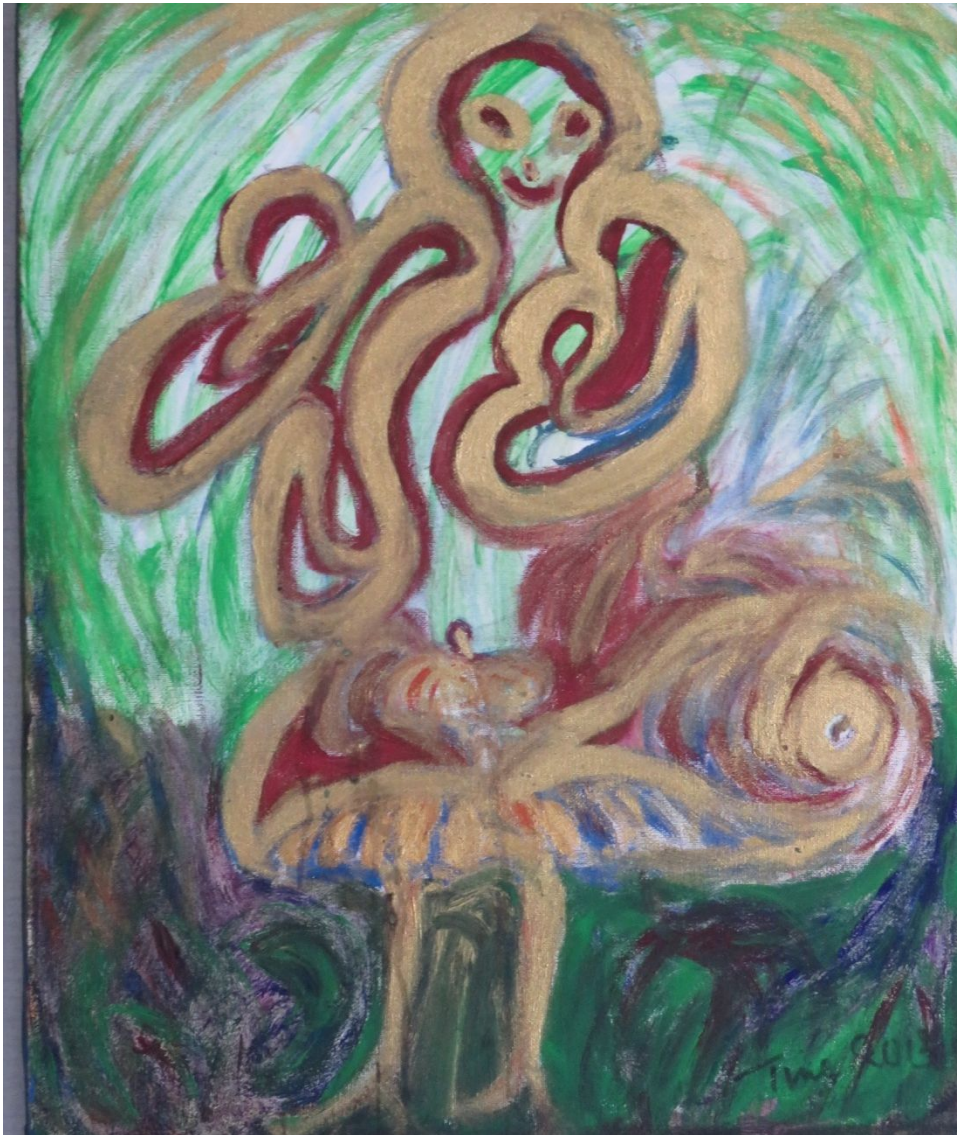
**Zoveel verdriet, zoveel pijn verdroeg geen lach
Maar ja, ook jij bleek niet enkel lach te zijn
Ook jij leerde de pijn van het leven kennen
Waar je geen andere weg mee wist dan je terug te trekken in je werk
En in de drank die daarbij hoorde...
Waar je helaas niet aan toe bent gekomen is de confrontatie
Met je familie aan te gaan. Met je moeder was dat geen punt
Met je zussen ook niet, wij wisten waar het over ging
Wij waren er zelf bij, maar met je vrouw en je kinderen
had dat wel moeten. Niemand sterft zonder fouten te maken
maar meestal krijgen we wel de tijd onszelf te vergeven
en de ander om vergeving te vragen
Als je vroeg heen gaat zoals jij, blijft het Ware Werk ongedaan
En het ergste van alles is dat je niet beleeft hoe prachtig**

je vrouw en je jongens zich ondanks alles ontwikkeld hebben

21.Vrouwendag

Uit mijn boek Ouwerpower

**Vandaag is het vrouwendag.
Of moet ik zeggen Vrouwenpowerdag?
Het woord brengt me bij mijn familie,
die vooral uit sterke vrouwen bestaat.
De mannen zijn in de minderheid en
hebben daarom veel te stellen met de dames,
die zonder uitzondering Powervrouwen zijn.
Aangetrouwd of ingeboren, jong of op leeftijd, het maakt niet uit.
Power is wat ons verbindt en dus ook wat ons scheidt.
Vrouwenkracht is machtig.
Vrouwenkracht gaat over de moeder
die kinderen het recht geeft om te zijn wie ze zijn.
Vrouwenkracht is de kracht van de leeuwin
die haar jongen tegen de gevaarlijke wereld beschermt.**

**Het is de kracht om te overleven
te zorgen dat er al of niet brood op de plank is
te zorgen dat het huis al of niet schoon en gezellig is
te zorgen dat het eten al of niet op tafel staat
te zorgen dat de mannen zich al of niet welkom en gevierd voelen
te zorgen dat de mannen weten dat ze al of niet speciaal zijn.**

**Het kan zo mooi zijn en er zit een prijskaartje
aan Vrouwenpower heb ik zelf ondervonden.
Door vanuit mijn kracht te functioneren
en te zorgen dat en... en... en...
heb ik al mijn wil en doorzettingsvermogen nodig om overeind te blijven.
Het doet me bepaald niet altijd openstaan voor de behoeften van mijn naasten.
Achteraf was dat het meest duidelijk in mijn huwelijk.
Ik was sterk, ik was bereid om het geluk waar te maken,
om het leven te vieren, maar wel op mijn voorwaarden,
die me opbraken.**

**Tegen wil en dank belandde ik in de rol van verpleegster,
werd steeds drankzuchtiger en werd zo kwaad en verongelijkt
dat ik niet anders kon dan me hard maken en uit mijn huwelijk stappen.
Het enige wat me lang weerhield was de liefde voor mijn honden en poezen.
Ik kon het idee niet verdragen dat zij het zonder mij moesten doen
(en ik zonder hen)**

**Powervrouwen pas op dat je niet in je kracht verdwijnt.
Sorry dat ik de neiging heb om te gaan preken,
maar het is een punt dat me na aan het hart ligt
en daarom steeds terugkomt in dit boek.
Pas op dat je niet – net als ik ooit deed - denkt dat gelijk hebben,
maakt dat je het recht hebt om hard te zijn,
hard tegen jezelf en tegen degenen van wie je het meeste houdt.
Ook al lijkt het alsof de ander je leven onmogelijk maakt,
toch bepaal je uiteindelijk zelf het verschil tussen hoe koud of warm je wereld is.
In mijn leven nu ben ik het meest bang voor de power van vrouwen,
die vinden dat ze het recht aan hun kant hebben**

en daarom onbereikbaar zijn.

Natuurlijk begint de herkenning bij mij.

Ik heb het vaak zo druk, ben zo bezig met de wereld verbeteren dat ik geen tijd heb om stil te staan bij de split in de familie, die blijkt uit het al of niet vieren van verjaardagen en het al of niet uitgenodigd worden of zelf uitnodigen.

Aan de andere kant is de boodschap die ik van mijn moeder heb meegekregen, dat familie heilig is. Aan familie wordt niet getornd.

Zij deed dat door wat haar niet beviel onder het vloerkleed te schuiven. Wat niet weet wat niet deert?

Maar... wat onder het vloerkleed ligt, vergaat tot stof, waardoor het leven stoffig, niet zuiver en benauwd wordt.

Als haar dochter en nu de oudste in onze familie voel ik de verantwoordelijkheid om de familie samen te houden.

Ik kan dat alleen door met ieder lid een persoonlijke band op te bouwen.

Toen mijn moeder nog leefde was het overzichtelijker.

Ik organiseerde haar verjaardagen en andere feesten waar iedereen elkaar tegenkwam, omdat niemand om oma heen kon.

Maar nu is de schakel weg en moeten we nieuwe wegen vinden.

De stof komt boven en maakt dat pijn gevoeld kan worden, die jaren ontkend werd.

De vraag is wie het eerst het hoofd buigt en toegeeft de ander belangrijk genoeg te vinden om die pijn serieus te nemen.

En dat iedere keer weer.

Uit mijn boek *'Ouwepower en Het Heilig Moeten'*: www.elikser.nl

Overpower
& het Heilig Moeten

Tine van Wijk

www.tinevanwijk.nl